

Presuda Suda (drugo vijeće) od 21. prosinca 2016. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio l'Østre Landsret – Danska) – TDC AS protiv Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

(Predmet C-327/15) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Elektroničke komunikacijske mreže i usluge — Direktiva 2002/22/EZ — Univerzalna usluga — Članci 12. i 13. — Izračun troškova obveza pružanja univerzalne usluge — Članak 32. — Naknada troškova dodatnih obveznih usluga — Izravan učinak — Članak 107. stavak 1. i članak 108. stavak 3. UFEU-a — Sigurnosne i hitne pomorske usluge koje se pružaju u Danskoj i na Grenlandu — Nacionalni propis — Podnošenje zahtjeva za naknadu troškova dodatnih obveznih usluga — Rok od tri mjeseca — Načela ekvivalentnosti i djelotvornosti)

(2017/C 053/15)

Jezik postupka: danski

Sud koji je uputio zahtjev

Østre Landsret

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: TDC AS

Tuženici: Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

Izreka

1. Odredbe Direktive 2002/22/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama (Direktiva o univerzalnoj usluzi) i osobito njen članak 32. trebaju se tumačiti na način da im se protivi nacionalni propis koji predviđa mehanizam naknade za pružanje dodatnih obveznih usluga, na temelju kojeg poduzeće nema pravo na to da mu država članica naknadi neto trošak pružanja obvezne dodatne usluge ako je dobit koju je to poduzeće ostvarilo na temelju drugih usluga obuhvaćenih obvezom pružanja univerzalne usluge veća od gubitka vezanog za pružanje te obvezne dodatne usluge.
2. Direktiva 2002/22 treba se tumačiti na način da joj je protivan nacionalni propis na temelju kojeg poduzeće odabrano za pružatelja dodatnih obveznih usluga ima pravo na to da mu država članica naknadi neto troškove pružanja tih usluga samo ako ti troškovi predstavljaju nepošteno opterećenje za to poduzeće.
3. Direktiva 2002/22 treba se tumačiti na način da joj je protivan nacionalni propis na temelju kojeg neto trošak koji odabrano poduzeće ima za ispunjavanje obveze pružanja univerzalne usluge proizlazi iz razlike između svih primitaka i svih troškova vezanih za pružanje dotične usluge, uključujući primitke i troškove koje bi poduzeće bilježilo i kad ne bi bilo operator univerzalne usluge.
4. U okolnostima poput onih u glavnom postupku, činjenica da poduzeće određeno za pružanje dodatne obvezne usluge u smislu članka 32. Direktive 2002/22 tu uslugu ne pruža samo na području Danske već i Grenlanda ne utječe na tumačenje odredaba te direktive.
5. Članak 32. Direktive 2002/22 treba tumačiti na način da ima izravni učinak jer državama članicama zabranjuje da poduzeću odabranom za pružanje dodatne obvezne usluge odredi snošenje svih ili dijela troškova vezanih za to pružanje.

6. Načela suradnje u dobroj vjeri, ekvivalentnosti i djelotvornosti trebaju se tumačiti na način da im nije protivan propis poput onoga iz glavnog postupka koji postavljanje zahtjeva operatora zaduženog za univerzalnu uslugu za naknadu gubitka u prethodnoj poslovnoj godini podvrgava roku od tri mjeseca računajući od isteka roka koji je tom operatoru određen za dostavu godišnjeg izvješća nadležnom nacionalnom tijelu, pod uvjetom da taj rok nije manje povoljan od onog koje nacionalno pravo predviđa za analogni zahtjev te da ne može dovesti do toga da izvršavanje prava koja su poduzećima dodijeljena Direktivom 2002/22 postane praktično nemoguće ili pretjerano otežano, a što treba provjeriti sud koji je uputio zahtjev.

⁽¹⁾ SL C 294, 7. 9. 2015.

Presuda Suda (osmo vijeće) od 21. prosinca 2016. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Verwaltungsgerichtshof – Austrija) – Bietergemeinschaft. Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH protiv Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien

(Predmet C-355/15) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Javna nabava — Direktiva 89/665/EEZ — Postupci pravne zaštite koji se odnose na sklapanje ugovora o javnoj nabavi — Članak 1. stavak 3. — Pravni interes — Članak 2.a stavak 2. — Pojam „zainteresirani ponuditelj” — Pravo ponuditelja kojeg je javni naručitelj konačno isključio da zatraži pravnu zaštitu protiv naknadne odluke o dodjeli ugovora)

(2017/C 053/16)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Verwaltungsgerichtshof

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Bietergemeinschaft. Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH

Tuženik: Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien

Izreka

Članak 1. stavak 3. Direktive 89/665/EEZ od 21. prosinca 1989. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na primjenu postupaka kontrole na sklapanje ugovora o javnoj nabavi robe i javnim radovima, kako je izmijenjena Direktivom 2007/66/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2007., treba tumačiti na način da mu se ne protivi to da se ponuditelju koji je konačnom odlukom javnog naručitelja isključen iz postupka javne nabave uskrati pristup pravnoj zaštiti protiv odluke o dodjeli i protiv sklapanja predmetnog ugovora o javnoj nabavi kad su samo taj neuspješni ponuditelj i uspješni ponuditelj dali ponude i kad neuspješni ponuditelj tvrdi da je ponudu tog uspješnog ponuditelja također trebalo odbiti.

⁽¹⁾ SL C 320, 28. 9. 2015.